

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a felperesnek az I. rendű és a II. rendű alperes ellen ajándék visszakövetelése iránt a Dabasi Városi Bíróságnál 4.P.20.483/2007. számon megindított és a Pest Megyei Bíróságnak 5.Pf.22.397/2010/10. számú ítéletével befejezett perében az említett számú másodfokú határozat ellen a felperes által 85. és 87. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

i t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 15 napon belül 120.000 (Egyszázhúszezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

I n d o k o l á s :

A jogerős ítélet alapjául szolgáló tényállás szerint a felperes 1991. április 10-én K. Bné eladóval adásvételi előszerződést kötött az A. hrsz-ú ingatlanra, és ezzel egyidejűleg 15.000 forintot az eladónak átadott. A végleges szerződés, 55.000 forint vételárral, 1991. június 7-én jött létre azzal, hogy a vevő az I. rendű alperes volt.

Ugyancsak a felperes közreműködésével 2000. május 14-én az I. rendű alperes az A. és hrsz-ú ingatlanokra kötött adásvételi szerződést, a vételár 2.500.000 forint illetve 500.000 forint volt.

A felperes folyamatosan vásárolt igen nagy értékű ingatlanokat, amelyek vevőjeként valamelyik családtagja került feltüntetésre.

Az I. rendű alperes 1991. január 8-tól a felperes tulajdonát képező S. Kft-nél kereskedelmi vezetőként állt alkalmazásban. Kapcsolata a felperessel 2003. év végén, 2004. kora tavaszán megromlott. A 2005. május 28-i tetteleges nézeteltérésük kapcsán büntetőeljárás volt folyamatban, melyben hozott jogerős határozat megállapította az I.

rendű alperes sérelmére súlyos testi sértés büntette kísérletének felperes általi elkövetését.

A felperes és az I. rendű alperes között jelenleg is több büntető-, illetve polgári eljárás van folyamatban, a felperes a perbeli három ingatlanon kívül több ingatlant is visszakövetel az I. rendű alperestől.

A felperes keresetében ajándék visszakövetelése jogcímén kérte tulajdonjoga megállapítását az A. , és hrsz.-ú ingatlanokra. Azt adta elő, hogy az ingatlanokra ő tett vételi ajánlatot, a vételárat biztosította, és az okiratszerkesztő ügyvédnek is ő adott megbízást. A felperes elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az I. rendű alperes sérelmére súlyos jogsértést követett el. Másodlagos okként megghiúsult várakozást jelölt meg.

Az I. rendű alperes azzal kérte a kereset elutasítását, hogy nem történt ajándékozás, az ingatlanokat maga vásárolta, a vételhez ugyanis megfelelő anyagi eszközökkel rendelkezett, csupán az ügyintézészt bízta a felperesre. A súlyos jogsértés kapcsán azt adta elő, hogy a felperes valósított meg bűncselekményt az ő sérelmére.

Az A. és hrsz.-ú ingatlanokra bejegyzett jelzálogjog és végrehajtási jog jogosultja, a II. rendű alperes a keresetre érdemben nem nyilatkozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a kereseti kérelmeket elutasította, és a felperest az I. rendű alperes 490.000 forint perköltségében is marasztalta.

Döntését azzal indokolta, hogy a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében az adásvételi szerződésekkel szemben a felperesnek kellett bizonyítania az ajándékozást. Zné F. M., dr. K. G., Lné N. M., V. J. Sné, L. Iné, T. Mné K. E. és Rné Gy. E. tanúvallomás azt támasztja alá, hogy a három ingatlan megvételéhez szükséges vételárat a felperes biztosította. Az ajándékozást igazolja az 1991. április 10-i előszerződés és az is, hogy dr. K. G. okiratszerkesztő ügyvéddel a felperes tartotta folyamatosan a kapcsolatot.

Az elsőfokú bíróság a kereset elutasítását azzal indokolta, hogy sem a súlyos jogsértés, sem a véglegesen megghiúsult feltevés nem valósult meg.

Az ítélet ellen a felperes és az I. rendű alperes fellebbezett.

A felperes fellebbezése az ítélet megváltoztatásával a keresetnek való helytadásra irányult. Kapcsolatuk megromlására, a súlyos jogsértésre és a megghiúsult feltevésre vonatkozó korábbi előadásait megismételte. Hangsúlyozta, hogy az I. rendű alperes a S. Kft. három telephelyének jogellenes elfoglalásával, a felperes elleni különböző büntetőeljárások kezdeményezésével a felperes ügyvezetővé történő ismételt megválasztását kívánta megakadályozni, mindezzel pedig a felperes sérelmére súlyos jogsértés követett el. Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság tévedett, amikor azt állapította meg, hogy a felperes az I. rendű alperes nevére az örökösödési illeték elkerülése végett vásárolt ingatlanokat, ugyanis a felperes feltevése igazoltan az alperesi gondoskodás biztosítása volt. A felperes és az I. rendű alperes közötti nagy számú bírósági, hatósági eljárások alapján még valószínűsíteni sem lehet, hogy kapcsolatuk az idő előrehaladtával kedvező irányban változik.

Az I. rendű alperes fellebbezése az ítélet indokolásának megváltoztatására irányult. Azt kérte megállapítani, hogy a felperes az okirati bizonyítékokkal szemben nem igazolta az ajándékozás tényét, és a keresetet erre hivatkozással utasítsa el. Az I. rendű alperes részletezve adta elő, hogy az elsőfokú bíróság által hivatkozott tanúvallomások egyike sem támasztotta alá a felperes ajándékozásra vonatkozó állításait.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A másodfokú bíróság az ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Kötelezte a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az I. rendű alperesnek 93.000 forint másodfokú perköltséget.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az I. rendű alperes tagadásával szemben a felperesnek kellett volna bizonyítania, hogy a perbeli ingatlanvásárlásokra fordított vételárat a felperes az I. rendű alperesnek ajándékozta. Tévedett azonban akkor, amikor arra a következtetésre jutott, hogy a felperes által felajánlott és lefolytatott bizonyítás ennek igazolására alkalmas.

Az 1991. június 7-én K. Bné eladó és az I. rendű alperes között létrejött adásvételi szerződésben utalás sincs a korábbi

előszerződésre, vagy foglalóra, a szerződés 2. pontja szerint a teljes vételár kifizetése az aláíráskor vált esedékessé. Ebből következőn az 1991. április 10-i „adásvételi-megállapodás” a perbeli adásvételi szerződés vonatkozásában semmit sem bizonyít.

T. Mné K. E., az eladó lánya a 2007. november 22-i tanúvallomásában a 2000. május 14-i adásvételi szerződésről akként nyilatkozott, hogy az azon lévő K. E. névaláírás tőle származik, az 1991. április 10-én kelt adásvételi megállapodás elnevezésű okiratot azonban a férje írta alá. A tanú csak arra emlékezett, hogy id. L. I., a felperes jött be, mert ki volt írva, hogy eladó a ház, illetve a telek. A felperessel állapodtak meg, ő fizette ki a vételárat, az adásvételi szerződés aláírásánál is csak ő volt jelen, mindent a felperessel bonyolítottak. A felperes és K. Bné közötti 1991. április 10-i adásvételi megállapodás elnevezésű előszerződés nem vitásan a felperes és K. Bné között jött létre, így a vallomás e vonatkozásban nem bizonyít semmit. A perbeli három szerződés tekintetében a felperes maga sem állította soha, hogy a szerződéseket nem az I. rendű alperes írta alá, tehát a tanúvallomásnak az a kitétele, hogy a szerződés aláírásánál is csak a felperes volt jelen, lerontja a vallomás hitelét.

T. Mné tanú ugyanezen a tárgyaláson azt is előadta, hogy édesanyja egészségi állapota 2000. óta annyira megromlott, hogy nem lehet tőle érdemi nyilatkozatot várni. Erre a körülményre tekintettel a felperesi képviselő tudomásul vette, hogy K. Bné az okiratszerkesztő ügyvéd részére a titoktartás alóli felmentést nem tudja megadni. Az eladó nem tett tanúvallomást. Az 1991. június 7-én kelt szerződés nem teljes bizonyító erejű magánokirat. Felmentés hiányában dr. K. G. ügyvéd vallomásában az általa ellenjegyzett két, 2000. évi szerződésről konkrét nyilatkozatot nem tett, még kevésbé az 1991. évi adásvételről, melyen ügyvédi ellenjegyzés nem is szerepelt. Abból, hogy a felperes folyamatosan tartotta a kapcsolatot az ügyvéddel, és adásvételeket intézett, közvetetten sem lehet olyan következtetést levonni, hogy a vételárat ajándékként a felperes biztosította az I. rendű alperes részére.

Az elsőfokú bíróság által hivatkozott további tanúknak nem volt közvetlen tudomásuk arról, hogy a három perbeli ingatlan vétel árát a felperes ajándékozta az I. rendű alperesnek. Zné F. M. azt nyilatkozta, hogy a felperes 2000-ben megmutatott A.n két általa vásárolt, a telephely melletti földterületet, az azonban nem volt rögzíthető, hogy a vallomással érintett ingatlanok azonosak lettek volna a perbeli ingatlanokkal, ugyanis a tanú szerint amikor a felperes vásárlásról beszélt, vagy azt mondta, hogy a fiának, vagy azt, hogy az unokáinak vásárolt. Lné N. M.ak az adásvételi szerződések lebonyolításáról nem volt konkrét tudomása. V. J. Sné

arról tudott számot adni, hogy a felperes a fiának és az unokáinak ingatlanokat vásárolt, a fia részére vett ingatlanokról csak hallomásból tudott. Ez utóbbiak közül a B, B. u. szám alatti ingatlant, egy d ingatlant és beazonosíthatóság nélküli, A.n vásárolt ingatlant említett. Rné Gy. E. nyilatkozott arról, hogy a felperes két A. telket 2000. körül az I. rendű alperes nevére vett, ugyanakkor a tanú ezeken kívüli, különböző, a felperes és házastársa, illetve az I. rendű alperes tulajdonában lévő A. ingatlanokról beszélt, amelyek figyelembe vételével nem volt minden kétséget kizáróan megállapítható, hogy a fenti két ingatlan az és hrsz.-ú ingatlan lenne. Mindezekből a másodfokú bíróság azt a következtetést vonta le, hogy a tanúvallomások csak az általánosság szintjén igazoltak felperes általi ajándékozást, a perbeli három ingatlan tekintetében azonban még közvetetten sem támasztották alá a felperes ajándékozással kapcsolatos állításait. L. Inénak, a felperes házastársának tanúvallomása, az I. rendű alperessel fennálló családi kapcsolat rendkívüli megromlása következtében, egyéb bizonyíték hiányában, nem értékelhető kétséget kizáró bizonyítékként.

A felperes a másodfokú eljárás során az ajándékozás tényének bizonyítására előterjesztett, dr. K. G. tanú ismételt meghallgatására vonatkozó indítványát fenntartotta, erre azonban nem kerülhetett sor, mivel az I. rendű alperes a tanú adásvételi szerződésekkel kapcsolatos ügyvédi titoktartási kötelezettség alóli felmentést nem adta meg. Az I. rendű alperes megtagadó nyilatkozatát azzal indokolta, hogy a felperes a tanú meghallgatásához szükséges okiratok előterjesztésével elkésett.

A Pp. 146. § (6) bekezdése a perelhúzás elkerülése érdekében arra ad lehetőséget, hogy ha a fél alapos ok nélkül a bíróság felhívása ellenére késlekedik a bizonyítékai előterjesztésével, vagy nyilatkozatai megtételével, akkor a bíróság ezek bevárása nélkül határozhat, akár az elsőfokú, akár a másodfokú eljárásban. A másodfokú bíróság a 2010. szeptember 27-i tárgyalásán 35 napos határidőt szabott a felperesnek ahhoz, hogy a tanú meghallgatása érdekében az eladó jogutódjának személyét igazolja, a jogutód felmentő nyilatkozatát becsatolja. A felperes a felhívásban foglaltakat 2011. január 19. napján teljesítette, úgy, hogy a köztes időben a bíróság felé nyilatkozatot nem tett, kérelmet nem terjesztett elő. K. Bné eladó 2009. május 9. napján elhunyt. T. Mnénak az elhunyt örököséként tett, az ügyvéd felmentésére vonatkozó nyilatkozata, amelyben a perbeli ingatlanok közül csak a 0320/8 hrsz.-ú szerepelt, 2009. június 29-én került előterjesztésre. Ennek ismeretében az I. rendű alperes a titoktartás alóli felmentés feltételül szabta annak igazolását, hogy Túrócziné a néhai egyedüli jogutóda, és kifogásolta, hogy a hozzájáruló nyilatkozat nem rögzíti azokat a perbeli ingatlanokat,

amelyek vételénél az ügyvéd eljár. Bár a felperes dr. K. G. meghallgatására vonatkozó indítványát fenntartotta, a 2010. március 4-i ítélethezatalig nem igazolta megfelelő okiratokkal, hogy az ügyvéd titoktartás alóli felmentése az eladó oldaláról megtörtént. A fentiekből következően megállapítható, hogy a felperes a gondos pervitel követelményét megsértette, amelynek jogkövetkezményeként a megyei bíróság a tanúmeghallgatás elmaradását a felperes terhére vette figyelembe.

Mindezek folytán a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemben helyes döntését, eltérő jogi indokolással, a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A jogerős ítélet ellen a felperes felülvizsgálati kérelemmel élt annak megváltoztatása és a keresetének helyt adó ítélet hozatala iránt, majd a felülvizsgálati kérelmét - az annak előterjesztésére nyitva álló 60 napos határidő letelte után, 2011. május 5-én érkezett beadványában kiegészítette.

A felülvizsgálati kérelmét - konkrét jogszabálysértés megjelölése nélkül - azzal indokolta, hogy a másodfokú bíróság ítélete tényként állapította meg, hogy a 2010. május 14-én kelt adásvételi szerződés a felperes közreműködésével jött létre az A. és hrsz.-ú ingatlanokra vonatkozóan, továbbá, hogy a felperes volt az, aki folyamatosan vásárolt igen nagy értékű ingatlanokat családtagjainak a perbeli ingatlanoktól függetlenül is. Mindezen tényeket azonban tévesen és megalapozatlan érveléssel, a tanúvallomások és az egyéb bizonyítékok el nem fogadható logikával értékelve a felperes terhére alkalmazta.

A perben eljáró bíróságok elfogultságának igazolása az, hogy az elsőfokú ítélet indokolása már kitért arra, hogy apa és fia között már több büntető- és polgári ügy van folyamatban, ennek ellenére csak egyetlen büntető ügynek tulajdonított kiemelt jelentőséget, de ezzel összefüggésben sem értékelte sem az első-, sem a másodfokú bíróság azt, hogy milyen előzmények után és kinek felróhatóan került sor a tettlegességre. A bíróság objektivitásának hiányát bizonyítja az is, hogy a másodfokú ítélet indokolásából kitűnően a felek között „jelenleg is több büntető-, illetve polgári eljárás van folyamatban, a felperes a perbeli három ingatlanon kívül több ingatlant is visszakövetel az I. rendű alperestől”, nem tartalmaz viszont utalást arra nézve, hogy 2004-től számos büntető ügyet az I. rendű alperes indított a felperes ellen, és a szülői becsületet, tiszteletet, tekintélyt és a felperes egzisztenciáját sértő büntető eljárásokban végrehajtandó szabadságvesztést indítványozott.

A másodfokú bíróság a kereset elutasítását illetően elfogultan és megalapozatlanul fogalmaz. Bizonyítás nélkül tényként fogadta el, hogy a felperes az adásvételi szerződés megkötése során az I. rendű alperes megbízottjaként járt el, a felperes ténybeli és tanúkkal is igazolt előadásának a figyelembevételét azonban mellőzte és kategorikusan azt állította, hogy azok nem alkalmasak a kereset alátámasztására. Téves a másodfokú bíróságnak az az álláspontja, hogy „az előszerződés semmit sem bizonyít”, a pénzt átadó és az okiratot is szerkesztő ügyvéd meghallgatását viszont a perben eljáró bíróságok az I. rendű alperes következetes tiltakozása miatt ennek ellenére mellőzték. Iratellenes a jogerős ítélet indokolásának az a része, hogy Zné F. M. tanúnak bemutatott két telek nem volt azonosítható, hiszen a nevezett vallomásából kitűnik, hogy a neki bemutatott vitás telkek a felperesi üzem közelében vannak, a másodfokú eljárásban a felperes által bemutatott térkép-kivonat alapján pedig megállapítható az is, hogy mely telkekre vonatkozott a tanú vallomása. Nagyszegi Mariann tanúnak tudomása volt a perbeli és a perben nem érintett felperesi vásárlásokról, de a perbeli ügylet lebonyolításában nem vett részt, és abban nem segédkezett Hrabel János Sándorné tanú sem, a peres felek közvetlen munkatársaiként azonban ismerték a szerződés körülményeit. Mindezek miatt a jogerős ítéletnek a telkek beazonosításának hiányára való hivatkozása megalapozatlan.

A felülvizsgálati kérelmének a kiegészítése szerint a másodfokú bíróság 9. sorszámú végzésének tértivevénye szerint a 2011. február 7. napjára kitűzött tárgyalásra szóló idézését csak 2011. február 16-án kézbesítette a részére a posta, a másodfokú bíróság tehát úgy tartott tárgyalást és hozott érdemi határozatot, hogy az idézése nem volt szabályszerű, az ezt megelőző tárgyalást pedig úgy napolta el, hogy az ellenérdekű fél vétívének beérkezését közbetűn dönt az új határnapról, illetve a határozathirdetésről. Ez az eljárásjogi szabálysértés igazolja, hogy a másodfokú bíróság nem elfogulatlanul hozta meg a döntését. A Legfelsőbb Bíróság BH 1991/245. száma alatt közzétett eseti döntése szerint a fél a bírói határidőt a felhívó végzésben engedélyezett határidő lejártá után – a beadványát elutasító végzés meghozataláig – következmények nélkül pótolhatja. A felperes a bizonyítékait a másodfokú bíróság felhívására az érdemi döntés meghozatala előtt becsatolta, ezért a másodfokú bíróság ezzel kapcsolatos döntése az eseti döntésben foglaltakkal ellentétes.

Az I. rendű alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult.

Álláspontja szerint a felperes a felülvizsgálati kérelmében nem jelölte meg konkrétan azokat az anyagi jogi vagy eljárásjogi szabályokat amelyeket a másodfokú bíróság megsértett volna, sőt abban jogszabálysértésről egyáltalán nincs is szó. A 2010. szeptember 27-én megtartott tárgyalás végén a bíróság az új határnapot 2011. január 10. napjára tűzte ki, és felhívta a felperest annak 35 napon belüli igazolására, hogy dr. K. G. ügyvéd részére a titoktartás alóli felmentést megadó T. Mné jogosult volt ezt a nyilatkozatot megtenni, továbbá, hogy csatoljon nyilatkozatot T. Mnétól a 2000. évben megvásárolt két ingatlanra vonatkozóan megadja-e az ügyvédi titoktartás alóli felmentést. A felperes a kért iratokat a részére megadott 35 napos határidő helyett csak 114 nap elteltével csatolta be, ezért az I. rendű alperes alappal kérhette a felperes bizonyítási indítványának elutasítását a Pp. 3. § (4) bekezdése alapján.

A felülvizsgálati kérelmének kiegészítésében a felperes sérelmezte ugyan, hogy véleménye szerint a 2011. február 7. napjára kitűzött határnapról szóló értesítés nem tekinthető szabályszerűnek, de eben az esetben sem jelölte meg a megsértett jogszabályt. A másodfokú bíróság a felperes által hivatkozott végzését, amelyben a határozathirdetés időpontját 2011. február 7-én 14,00 órára tűzte ki. Az I. rendű alperes jogi képviselője a végzést 2011. február 2. napján, a felperes jogi képviselője pedig vette át, amelynek nyilvánvalóan az lehet az oka, hogy a felperes ügyvédi irodája időközben elköltözött.

A másodfokú bíróság elleni elfogultsági kifogás pedig felülvizsgálati eljárásban nem terjeszthető elő.

A II. rendű alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján csak a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

I. A Pp. 272. § (1) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelmet az elsőfokú határozatot hozó bíróságnál a határozat közlésétől számított hatvan napon belül kell benyújtani vagy ajánlott

küldeményként postára adni, a Pp. 273. § (5) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelmet nem lehet megváltoztatni.

A felperes jogi képviselője a jogerős ítéletet 2011. február 21. napján vette át, tehát a felülvizsgálati kérelem előterjesztésére reá nézve nyitva álló hatvan napos határidő 2011. április 22. napján járt le. A 85. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelme 2011. április 21. napján, annak a 87. sorszámú kiegészítése pedig 2011. május 5. napján, tehát a határidő lejártát követő 13. napon érkezett az elsőfokú bírósághoz.

A kiegészítő felülvizsgálati kérelem tehát egyrészt elkészült, másrészt annak tartalma a határidőben benyújtott eredeti felülvizsgálati kérelem - meg nem engedett - a megváltoztatásának minősül, ezért annak érdemi elbírálását a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 273. § (2) bekezdésének a) pontja alapján mellőzte.

II. A Pp. 272. § (2) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a felülvizsgálati kérelem irányul, továbbá elő kell adni - a jogszabálysértés megjelölése mellett -, hogy a fél a határozat megváltoztatását mennyiben és milyen okból kívánja.

A felperes a törvényes határidőn belül benyújtott felülvizsgálati kérelmében nem jelölte meg azokat a jogszabályokat, amelyekre a felülvizsgálati kérelmét alapítja, ezért azt a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 3. § (2) bekezdése alapján, annak tartalma szerint bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem - annak tartalmát tekintve - egyrészt az első- és másodfokú bíróság „elfogultságát” sérelmezte, másrészt a jogerős ítélet alapjául szolgáló tényállás megállapításának a módját támadta.

1. A polgári perben a törvény által felállított bíróság függetlensége és pártatlansága követelményének az érvényesülését a Pp. 13-21. §-ainak a bírák kizárására vonatkozó eljárásjogi szabályai biztosítják. A Pp. 13. § (1) bekezdésének e) pontja szerint az ügy elintézéséből ki van zárva és abban mint bíró nem vehet részt az, akitől az ügy tárgyilagos megítélése egyéb okból nem várható (elfogultság). A 16. § (4) bekezdése értelmében a kizárási okot a fél is bejelentheti, és e bejelentésnek az eljárás bármely szakában helye van, a Pp. 13. § (1) bekezdésének e) pontja alá tartozó okot azonban a fél a tárgyalás megkezdése után csupán akkor érvényesítheti, ha nyomban valószínűsíti, hogy a bejelentés

alapjául szolgáló tényről csak a tárgyalás megkezdése után szerzett tudomást, és a tudomásszerzés után az okot nyomban bejelenti. A Pp. 17-18. §-ai pedig úgy rendelkeznek, hogy a kizárás tárgyában - az ott meghatározott egyéb feltételektől függően - a bíróság vezetője, ugyanannak a bíróságnak ugyanazon a fokon eljáró másik tanácsa, vagy a másodfokú bíróság, illetőleg a Legfelsőbb Bíróság határoz.

A hivatkozott törvényhelyek szövegének a nyelvtani értelmezéséből viszont az következik, hogy az első-, illetve másodfokú ítélet meghozatalát követően az első-, illetve másodfokon eljáró bíróval szemben elfogultsági kifogás nem terjeszthető elő, hiszen az említett eljárások befejezése után az eljáró bíró ügy elintézéséből való kizárásának a lehetősége már fogalmilag kizárt még akkor is, ha a fél csak utólag, a másodfokú ítélet indokolásából „következtetett” az eljáró bíró - általa vélt - elfogultságára.

Az első-, illetve másodfokon eljáró bírók bármelyikének az ügy elintézéséből való kizárására irányuló konkrét kérelmet a felperes sem az első-, illetve másodfokú eljárásban, sem a felülvizsgálati kérelmében nem terjesztett elő, a másodfokú bíróság elfogultságára alapított kizárási kérelem felülvizsgálati eljárásban már nem is terjeszthető elő, a félnek a jogerős ítélet indokolásából az eljáró bírók elfogultságára vonatkozóan levont szubjektív vélekedésére alapítottan pedig a jogerős ítélet jogszabálysértő volta sem állapítható meg, ezért erre való hivatkozással felülvizsgálati kérelemnek nincs helye.

2. A jogerős ítélet a peres felek egymással ellentétes előadásának, a kihallgatott tanúk vallomásának, valamint a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok adatainak az egymással való egybevetése, azok okszerű, logikai ellentmondásoktól mentes, és a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt elveknek egyébként is megfelelően történő értékelése alapján, megalapozottan állapította meg a tényállást.

Ennek során a bizonyítási teher Pp. 164. § (1) bekezdésében foglalt főszabályának a helyes alkalmazásával értékelték a felperes terhére mindazon tények bizonyítatlanságát, amelyek vonatkozásában a felperesnek állott érdekében az hogy a saját tényállításait a bíróság valóban fogadja el.

A Pp. 270. § (2) és 275. § (3) bekezdésében foglaltakból viszont az következik, hogy a tényállás megállapításának a módjára vonatkozó és az ügy érdemi elbírálására is lényeges kihatással lévő eljárásjogi szabálysértés hiányában a szabad bírói mérlegeléssel megállapított tényállás felülvizsgálati eljárás keretében történő

felülmérlegelésének, a bizonyítékok újbóli értékelésének nincs helye.

III. A Ptk. 579. § (1) bekezdése szerint ajándékozási szerződés alapján az egyik fél saját vagyona rovására a másiknak ingyenes vagyoni előny juttatására köteles. A Ptk. 582. § (2) bekezdése kimondja, hogy ha a megajándékozott vagy vele együttélő hozzátartozója az ajándékozó vagy közeli hozzátartozója rovására súlyos jogsértést követ el, az ajándékozó visszakövetelheti az ajándékot, vagy követelheti az ajándék helyébe lépett értéket. A (3) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy az ajándékozó visszakövetelheti az ajándékot, vagy követelheti az ajándék helyébe lépett értéket akkor is, ha az a feltevés, amelyre figyelemmel az ajándékot adta, utóbb véglegesen meghiúsult, és enélkül az ajándékozásra nem került volna sor.

Az ajándék visszakövetelése iránti igény sikeres érvényesíthetősége fogalmilag feltételezi az ajándékozás tényének bizonyítottságát. A felülvizsgálati eljárásban is irányadó tényállás szerint a felperes - a másodfokú bíróság ítéletének indoklásában helyesen kiemelt okok és körülmények miatt - nem tudta bizonyítani az I. rendű alperes tagadásával szemben azt, hogy a per tárgyát képező ingatlanok vételárát valóban a felperes ajándékozta az alperesnek.

Az ajándékozás bizonyítottságának a hiánya folytán a felek jogvitájának az érdemi elbírálása körében nincs jogi jelentősége annak, hogy az ajándék visszakövetelésének a felperes által megjelölt - fentebb idézett - feltételei egyébként fennállnának-e vagy sem. Helyesen járt el ezért a másodfokú bíróság akkor, amikor az említett feltételekre vonatkozó bizonyítékok értékelését, illetőleg a mindezekkel kapcsolatos ténymegállapításokat mellőzte.

A kifejtettek miatt a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet - az érdemi döntés helyes indokaira a Pp. 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazott Pp. 254. § (3) bekezdése alapján csupán utalva - a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Pp. 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazott Pp. 78. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a Legfelsőbb Bíróság az I. r. alperes felülvizsgálati eljárással felmerült költségeinek viseléséről.

Budapest, 2011. október 18.

a tanács elnöke, előadó bíró, bíró.

A kiadmány hiteléül: tisztviselő